

Kendi derinliklerine inip sır perdelerini aralamaktan korkma...

O'NA SECDE YAKIŞIYOR

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

O'na Secde Yakışıyor

Hayat bir gizemden ibaret gönül,
řifreyi bilmezsen çözemezsin ki
İdealin yoksa muhal bu pazar,
Bal olan çiçeęi sezemezsin ki

Her günün ardından bir gece başlar,
Hafta erir, aylar biter, yıl yazar
Kilometresi var ömrün yol gibi,
Beş yüz yazar, üç yüz yazar, on yazar

Harf harf indi sana hayat sayfası,
Okudun mu, yol bitmeden ne yazar?

Sevinç mi, hüzün mü menzile varıř?
Mesafeler biter bir gün,
Son yazar

En cılız pas lekesinin bile dokunmadığı bir aynayı arar gönül. Hayâ ve hicap nakışlarını, en duyarlı motifleriyle hayatına zarafetle işleyebilmiş, o hayatın arkasında durmayı başarmış, akliselim bir bedenle bütünleşebilmenin sevdasını taşır yürek. Sevgiler paylaşıldıkça büyür denilse de sevgili paylaşılmayan bir özelliğe sahiptir gönülde.

O, hayatı yaşamıyor, oynuyordu. Koskoca şehirde onu tanımayan yoktu adeta. Yaşadıklarını arkadaşlarına özene bezene anlatmaya çalışırken, yaptıklarına kendisi de gülüyordu. Aykırı bir delikanlıydı. Hayata duruşu çok farklıydı bu yüzden. Yaşadıklarını duyurmak, sonra da bunları başkalarının ağzından duymak mutlu ediyordu onu. Yaşadığı toplumda şöhret olmuştu. Niteliklerini asla idrak edemediği farklı bir şöhretti bu.

Her insanın, dış dünyasına yansıttığının aksine, iç dünyasında farklı bir kişiliğinin olduğu kaçınılmaz bir gerçektir, ancak Nuri farklı, çok daha farklıydı. O, birkaç kişiliği ruhunda barındırdığı için adının başına bir isim daha eklemişti onu tanıyanlar... “Fırıldak Nuri” lakabıyla tanınıyordu o. Özelliklerine bakılarak konmuştu lakabı.

Nuri, neyi isterse onu yaşamayı deneyen, toplum kurallarını ve ahlak anlayışını hiçe sayan, duygularının rengine göre rol alabilen ilginç bir oyuncusuydu hayatın. Gönlü ne affı ne de hoşgörüyü önemsiyordu. Menfaatine dokunulduğunda, her kim olursa olsun, adı kara defterinden silinmezdi bir daha.

İnanılmaz bir yapısı vardı onun. Bazen kuklası olurdu birilerinin, bazen kuklacısı. Oynanması için müsaade etmişse, mutlaka bir çıkarı olduğunu anlamak hiç de güç sayılmazdı. Oynatıp seyretmekten inanılmaz keyif alan bir yapısı vardı onun.

Kuklacılığı çok sevmiştii o. Eline düşen canlı kuklalara ne kadar acı çektirirse o derece zevk alırdı. İşte yine bir av yakalamıştı. Gözlerinin kilitlenip kaldığı noktada, aslında içler acısı bir manzara vardı.

Biraz uzağında durmuş, onu seyrederken, bakışları, sinsi sinsi gülüşü yeni bir av yakaladığının habercisi gibiydi. Şeytani bir tebessüm vardı dudaklarında ve iblisin taktiğiyle sokulmaya çalışıyordu avının yanına. Gerçek yüzünü gizlemeyi beceren, usta bir karakter oyuncusunu andırıyordu mimikleri.

Şehrin ana caddesinin kaldırımları üzerinde, tanınmış bir lokantanın vitrininin önünde kurulmuştu sahne. Vitrinden içerideki yemek çeşitlerini ulaşılması güç bir hasretle seyreden sefil görüntülü bir delikanlı takılmıştı gözüne. Açlıktan kuruyan dudaklarını hazin bir şekilde diliyle ısılatan delikanlıyı seyre koyulmuştu bir müddet. Mustarip bir çehresi vardı delikanlının. İstırapı dış dünyasına vurmuş ve iç sıkıntıları acının en hoyrat dekorlarını kurmuştu suratında. Lokantanın camından içerideki yemekleri sınırsız bir hasretle seyredişine bakılırsa çok açtı.

İki de bir, elini pantolonunun cebine götürüp sanki her defasında o cebe gaipten bir el bir şeyler koyacakmış gibi umutla yokluyor ve yine her defasında elini cebinden boş olarak çıkardığında koyu bir ısırap kuşatıyordu çehresini.

Büyük ihtimalle cebinde hiç parası kalmamıştı ve acı acı yutkunuşlarına bakılırsa o sefil görünüşteki delikanlı çok acıkmıştı.

Fırıldak, bu çaresiz adamı hayli seyrettikten ve kendisinden iyice emin olduktan sonra yaklaşmıştı yanına. Usulca elini omzuna bırakmıştı delikanlının ve ona şefkati andıran bir şekilde bırakmıştı bakışlarını gözlerine.

Delikanlı, duyarlı bir karşılık vermişti eli omzunda bekleyen adama. İçinden bir ses o şefkatli bakışların sahibinin “Hızır” olabileceğini bile fısıldamıştı kulağına. Hani derler ya, “Kul darda kalmayınca Hızır yetişmezmiş.” Cebine para koymayan gaipten bir el, ruhuna bir beden giyindiren karşısına Hızır’ı çıkarmıştı adeta. Çok darda kalmıştı ve böyle zamanlarda darda kalana Allah Hızır’ı gönderirdi inançlarına göre.

Alnını lokantanın vitrin camına dayayıp acı yutkunuşlarla onları sadece seyredabilen bir adam için bundan başkası olamazdı.

Omzunda eli gözlerinde gözleri bekleyen insan, daha tek kelime etmeden, bu sefil delikanlının ruhunu sevgiyle kuşatmayı çoktan başarmıştı.

İkisi de suskundu. Onlar gözleriyle konuşup anlaşabilmeyi denemişlerdi bir süre. Ve nihayet ilk duyuşları oldukça umutlandırmıştı o sefil delikanlıyı:

“Vitrinin karşısında durmuş ne düşünüyorsun öyle?”

Acı acı yutkunuyordu delikanlı, kendisiyle ilgilenen adamı seyrederken. İlk sözcüğü güçlkle telaffuz ediyordu, hiç tanımadığı birinin gözlerinin içine acındırıcı duygularla bakarak:

“Açım!”

İç argümanlarını ve bütün ahvalini en ince detaylarıyla bakışlarına yüklemişti.

“Anlamıştım seni seyrederken.”

Elini delikanlının omzundan yavaşça indirip, “Gel benimle,” demişti.

Dayanılmaz acıların yeri olmuştu gözleri tanımadığı delikanlının peşine düşüp giderken. Lokantaya peş peşe girmişlerdi. Kenarda boş bir masa bulup delikanlıyı oturtuktan sonra hafifçe kulağına doğru eğilip mırıldanmıştı:

“Canın ne istiyorsa garsona söyle, iyice doyur karnını. Çekinme sakın. Ben lokantanın üst katına çıkıyorum, orada biriyle görüşüp ineceğim.”

Delikanlı sevincinden ne söyleyeceğini bilememişti:

“Tamam abi, Allah senden razı olsun.”

Fırıldak Nuri, etrafını gözden geçirip lokantanın üst katına çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Hem basamakları usul usul çıkıyor hem de az önce boş masaya oturduğu ve adını sanını bilmediği o sefil insanı sinsi bakışlarıyla seyrediyordu.

Garson gelmişti masasına:

“Buyurun kardeşim, siparişinizi alabilir miyim?”

Daha biraz önce lokantanın vitrin camından yemekleri tek tek hasretli bakışlarla inceleyen delikanlı, heyecanından hepsini unutmuş gibi garsona soruyordu:

“Neler vardı?”

Garson, menüde neler varsa birer birer saymıştı ona. Delikanlı aklında kalanlardan istemiş ve bitirdikçe yeni yemek siparişi vermişti. Hem karnını doyuruyor hem de dua ediyordu az önceki delikanlıya. Adını bile sormamıştı, kimdi, neyin nesiydi? Morali düzeldikçe daha detaylı düşünmeye başlamıştı. O delikanlı, olsa olsa Hızır olabilirdi. Bu durumlarda zaten başkası olması da mümkün değildi. Öyle geçiyordu aklından:

“Ne adamlar varmış meğer,” diyor, iştahla yemeğe devam ediyordu. Artık midesinde yer kalmamıştı. Açlığını canının istediği her şeyi yiyerek gidermişti. Sonrasında durup dinlenerek gizli bir telaş içinde etrafına bakınıyordu. Daha doğrusu doyduktan sonra aşırı bir vehme kapılmıştı. Garson başucunda hayalet gibi durunca adını koyamadığı bir korku sarmıştı bedenini. Kulaklarına inanamıyordu.

“Hesabınız efendim.”

Az önce kendisini boş bir masaya oturtup, “Canın ne çekiyorsa ye!” diyen adam ortalarda bir daha görünmemişti. Garson, başında hesap için bekliyor, delikanlı tedirgin ve ürkek bakışlarıyla etrafta az önce kendisini lokantaya getirip bırakan adamı arıyordu. Garsona hiçbir şey söylemeden başını üst kata çıkan merdivenlere hafifçe çevirmiş, gözlerini aynı noktaya kilitlemiş, merdiven boşluğunu gözetleyip duruyordu.

Aradığını bulamayınca nihayetsiz bir korku sarmıştı yüreğini. Garson usanç veren bir bekleyişin ardından gizli bir öfke ile başka bir müşterinin çağrısı üzerine, yanından ayrılıp başka bir masaya doğru yürüyüp gitmişti.

Delikanlı, rahat bir nefes almıştı. Nihayet aradığını da merdivenlerden inerken görünce morali yeniden düzelmışti. Derin bir nefes almıştı o yanına sokulurken. Haline bakıp, “Ne o, yine üzgünsün?” diyordu kendisine ve ironi yansıtan bakışlarıyla süzüyordu onu:

Korku sinmişti delikanlının ses tonuna, şefkat ister gibiydi bakışlarındaki ezikliğin havası:

“Seni ortalarda göremeyince korktum be abi. Cepte para yok, canın ne istediye ye deyip gittin, ben de yedim. Garson az önce hesap getirdi, başımda hayalet gibi dikilip kaldı öyle. Ne yalan söyleyeyim, gelmeseydin korkudan ölecektim be abi!”

Fırıldak Nuri’nin dudaklarındaki tebessüm, iblisin sinsi sinsi gülüşlerini andırıyordu:

“Ya biliyor musun, sen dışarıdan yemekleri öyle perişan bir gönülle seyrederken var ya, inan içim parçalandı. Kendi kendime, ‘Bu çocuk dışarıdan yemekleri aç karnına seyrederek düşününceye kadar, bari içeri girip karnını bir güzel doyurup öyle düşünsün!’ dedim. Eh sana doyum olmaz, hadi kolay gelsin.”

Lokantanın sahibinin gözünden kaçmamıştı hadise. Garson sezinlemişti karşı masadaki hadiseyi. Sefil görünümlü delikanlı şaşırıp kalmıştı duyduklarına. Önce her şeyin basit bir şaka olduğunu sanmış ve içindeki şüpheyi yenebilmek için mırıldanmıştı Fırıldak Nuri’nin gözlerine bakıp:

“Abi sen ne diyorsun öyle? Benim cebimde beş kuruş yok, ne yaparım bu durumda?”

“Ulan oğlum fena mı yaptık ha? Lokantanın camından içeri düşecektin az kalsın, tezgâhtaki yemekleri seyrederken.

Hiç değilse bundan sonrasını tok karına düşüneceksin. Bu iyiliğimi de unutma sakın.”

Yanından bir anda rüzgâr gibi esip koşar adımlarla çıkmıştı lokantadan. Garson yaklaşmıştı delikanlının oturduğu masaya ve, “Hesap!” demişti yeniden.

Dudakları titriyordu çaresizlikten. İçler acısıydı manzara:
“Abi, benim hiç param yoktu ki!”

Garson, delikanlının içinde bulunduğu duruma bakıp hayrete düşmüştü:

“İyi de kardeşim, madem paran yoktu, neden yedin bu kadar yemeği?”

“Az önce yanıma gelen bir adam vardı ya?”

“Eee!”

“İşte o adam getirdi beni buraya. İstedığın kadar ye iç dedi.”

“Yani Fırıldak Nuri’nin aklına uyup dilediğin gibi yiyip içtin öyle mi?”

“O öyle dedi abi.”

Patron gelmişti yanlarına. Kenarda sessiz sedasız durmuş, onları dinliyordu. Garson da zor durumdaydı müşterisi kadar. Patronuna bakıyor ve soruyordu delikanlıya:

“Ya sonra?”

“Lokantanın camından içerideki yemekleri seyrederek düşünesiye kadar, bari tok karnına düşün, dedi ve kaçıp gitti.”

Buruk bir tebessüm vardı dudaklarında garsonun, patronunun gözlerine suçluluk edasıyla bakarken. O da duymuştu konuşulanları. Garson kısık bir sesle sadece,

“Fırıldak Nuri’nin işgüzarlığı patron,” diyebilmişti. “Fark edemedim önceden.”

Patron hiç konuşmamıştı. Gizli bir öfkenin yansımaları vardı suratında. O da elini yavaşça omzuna koymuştu gencin. Dudakları seğiriyordu korkusundan, benzi uçuktu. Boynunu sağ omzunun üzerine yıkıp patron denilen adamın gözlerine bakarken acının en demli stilindeydi pırıltılar.

“Seni buraya getirip kaçan delikanlıyı tanıyor muydun önceden?”

Ağlamaklıydı gencin sesi:

“Yok beyim. Tanımazdım. Vitrinden yemeklere bakıyordum, çok acıkmıştım. Birisi gelip omzuma dokundu ve, “Aç mısın?” diye sordu.

“Açım dedim.”

“Gel benimle,” dedi. “Karnını güzelce doyur. Ötesini anlattım garsona. ‘Bundan sonrasını tok karnına düşün!’ deyip kaybodu.”

“Kimsen yok mu şehirde?”

“Yok beyim. İş bulurum diye geldim, şansım yaver gitmedi. Ne yatacak bir yer ne de dönüş parası bulabildim. O adam karşıma çıkınca önce Hızır sandım. Çok kötü durumdaydım. Rabbim bana sahip çıktı ve yardım etmesi için karşıma birini çıkardı, dedim.”

Duyduklarına garson bile şaşırmıştı. Patron, “Tamam delikanlı,” demişti. “Afiyet olsun. Sen garip birine benziyorsun, belli ki art niyetin yok. Sana burada iş ve yatacak bir yer versem ne dersin?”

Delikanlı heyecanından ayağa fırlamıştı:

“Allah, derim beyim, başka ne diyebilirim ki?”

“Bak demişti hemen ardından. Allah seni sahipsiz bırakmadı işte. Fırıldak seninle dalga geçeyim derken gör ki neler oldu. Derler ya hani: Düşmez kalkmaz bir Allah!”

Delikanlı coşku dolu bir davranışla uzanmıştı patronun eline. Müsaade etmemişti patron elinin öpülmesine:

“El öpesin diye değil bu yardım. Doğru dürüst çalışırsan bil ki sen de ailedensin.”

“Çalışmaz mıyım hiç beyim? Gayri, Allah utandırmasın bundan sonrasında.”

Fırıldak Nuri'nin bu hikâyesi daha çok konuşulacaktı ve bununla bitmeyecekti. Daha niceleri eklenecekti peşine. Bu şehrin gökleri altında bir efsane gibi anlatılıp duracaktı bu ve benzerleri.

Meydan Dayađı

Ilık bir bahar akşamının belirtileri vardı gökyüzünde. Akşam yeni yeni tullenmeye başlamıştı ufukta. Lekesiz, masmavi bir çarşaf gibi ufka gerilen göğün bağrında alev alev tutuşmuştu güneşin veda seremonisi.

Saltık Buğra, dalgın yürüyordu. Kafasında yapılması gereken bir yığın iş vardı. Yaşadığı şehirde tanınmış bir iş adamının oğluydu. Şehrin meşhur bir bakliyat deposunun sahibiydi onlar. Zengin, güngörmüş bir ailenin çocuğuydu. Belki sırf bu yüzden olmalı ki ayakları bulutların üzerinde dolaşırdı. Onlar iki kardeşti. Abisi yeni evlenmişti. Sıra Saltık Buğra'daydı ve Saltık Buğra, sevdiği kızla nişan hazırlıkları içindeydi.

Baba, şehrin söz kesen şahsiyetlerindendi. Zengin, kabadayı, sözü dinlenen, selamı iş gören... Saltık Buğra'yı kendisine benzetirdi. Abisiyle çok farklı karakterdeydiler. Saltık Buğra, herhangi bir iş için gittiği yerde abisi gibi babasının adını kullanmazdı kendisini tanıtırken.

“Ben Saltık Buğra...” deyişi bile kibrini ve otoritesini yansıtırdı karşısındakine. Korkusuz yetiştirilmişti. Daha doğrusu çocukken kendisine verilen desteğin de büyük etkisi vardı onun hayata duruşunda. Sırası geldiğinde gö-

zünü budaktan bile sakınmayışı, minnetsiz ve şaşkırtıcı bir gurura sahip oluşu bunları düşündürüyordu, onu tanıma fırsatını yakalayanlara.

Askerden daha yeni gelmişti ve işine yeni yeni ısınmaya çalıştığı günlerdeydi. Sevdığı kızla aileler arasında söz kesilmişti. Nişan koşturmalarındaydı şu an. Hayalleri vardı Saltık Buğra'nın, şehirlere sığmayan. İstanbul'u düşünüyordu evlilik sonrasında. Orada yeni bir iş kurup, babasından ve abisinden ayrı, kendine özgü, müstakil bir iş tutabilme hevesine kaptırılmıştı kendini. Masallar ülkesi, o dev şehrin gökleri altında yaşamak bir tutku haline gelmişti yüreğinde.

Tahayyülleri genişledikçe genişlemişti, yürümeye çalıştığı kaldırımların üzerinden bir hayalet gibi duyarsızca ilerleyip giderken. Sesler uğultu gibi geliyordu kulaklarına. Hayal duvarlarını delip beynine ulaşmayı başardıkça.

Caddenin hemen kıyısında, iki iş merkezinin arasında kalan geniş, boş bir arsanın meydanlığı kalabalık bir seyirciyi ağırlıyordu. Saltık Buğra hayallerine bir an için ara vermiş ve o mahşerî kalabalığın üzerinde yoğunlaştırmıştı bakışlarını. Arsanın çevresinde geniş bir daire oluşturan kalabalık, insanı yürekten etkileyen bir seyre kilitlemişti kendini.

Bir gencin acı feryatları çekiliyordu göklere.

“Yeteeer!.. Vurmaaaa!..”

Bu feryat, acıyı insana en üst perdeden duyuran cinstendi. Saltık Buğra da meraklanıp adımlarını kalabalıktan yana çevirmişti. O da arsanın etrafında daire oluşturan kalabalığın bir kenarından sokulmuştu ve hayretle seyrediyordu hadiseyi. O da yakından görmüştü bir yığın insan kalabalığının kendilerini duyarsızca kaptırdığı olayın nasıl bir şey olduğunu.

Daireyi kollarıyla aralayıp biraz daha ön tarafa çıkmıştı. Saltık Buğra tanımıştı olayın baş kahramanını.

Gaddar Dursun derlerdi namına. Pala bıyıklı, iri kıyım ve heybetli bir adamdı. Onu tanıyanlar, korkusundan fazla sokulamazlardı yanına. Çünkü o belalı biriydi.

Gaddar Dursun namıyla meşhur bu adam, ayaklarının dibine serilmiş acılar içinde kıvranan bir delikanlıyı durmadan tekmeliyordu. Dayak yemekten bitkin düşen delikanlının feryadı göklere çekilirken, seyri her şeyin üzerinde bilen kalabalığın merakı zirvedeydi.

“Yeteeer!”

Hiç kimsede en ufak bir kıpırdanış dahi yoktu. İçi parçalanmıştı Saltık Buğra'nın. Etraftaki kalabalığı esefli bir yüzle gözden geçirmişti. Çehrelerde heyecan en demli anlarını yaşıyordu feryatlarla birleştikçe. Acı hayallerini bitirmiş, koyu bir öfkenin dumanları çökmüştü başına.

Heyecan daha da zirveleşmişti gözlerde. Saltık Buğra insanları hayrette bırakan bir beden diliyle yaklaşıyordu hadisenin merkezine. İşte bu olaya karışmak, mangal gibi bir yürek isterdi adamda. Bu yüzden hayrete düşürmüştü herkesi bu meydan okuyuş.

Temkinli ve kendinden emin bir yürüyüşü Saltık Buğra'nın tavırlarından dışarıya yansıyanlar. Gaddar, boş olamazdı ve onu tanıyanlar bilirlerdi ki biri bu durumlarda işine karışmaya cüret ettiğinde kansız bitmezdi hadise. Saltık Buğra onu tanıdığı için meydanı endişeye vererek titreten ikazını ona yaklaşmadan önce savurmuştu.

Kendine güveni olan, çevik, cesur ve kavgacı bir delikanlıydı o da. Uzun boylu ve otoriterdi. Kalın bir sesin azameti kuşatıyordu havayı:

“Yeteer!”

Gaddar Dursun hiç alışkın değildi bir başkasının kendisine meydan okumasına. Can evini hançerlemişti kulaklarına gelen sesler. Herkesin çekindiği, sanki belayı sürekli yanında gezdiren bir adamdı o.

Tabancasız, bıçaksız dolaşmayan, kimsenin bulaşmaya cesaret edemediği bir üne sahipti yaşadığı şehirde. Sayısız hadisenin notu düşülmüştü siciline. Karakol, mahkeme ve hapis hayatının bir parçası gibiydi o.

Kimse sevmezdi aslında onu. Görenler kaldırım değiştirmeyi tercih ederlerdi daha çok. Şehrin ilk meyhanesini açan adamın oğluydu. Toplumun kültürüne yaşadıkları şehirde meyhaneyi sokan bir ailenin ferdiydi.

Kendisine meydan okuyan sesin beynine balyoz gibi inişle ürpermiş ve durmuştu. Ayağının birini acımasızca basmıştı ölümcül hale getirdiği delikanlının karın boşluğuna. Öfke doluydu sesin sahibini bulup incelerken. Yakıştıramamıştı kendisine duyduklarını, keskin bakışlarını bırakmıştı meydan okuyan delikanlının gözlerine. Sonra dudaklarında kibrin esintilerini fırtınalaştıran bir sesle, “Anlamadım, bir şey mi söyledin?” diye karşılık vermişti önemsedığı gence.

Saltık Buğra üç beş adımlık bir mesafede durmuştu onlara. Soğukkanlı ve kendinden emindi bakışları:

“Bırak o genci, dedim. Sende hiç mi vicdan yok be adam? O da bir insan sonuçta. Şayet suçu varsa, polis çağır!”

Hazmedememişti Gaddar duyduklarını ve bakışlarıyla kendisine meydan okuyan delikanlıyı aşağılarken, bir yandan da yüksek bir sesle ve kulakları tırmalayan öfkesiyle Saltık Buğra’ya ikazdaydı:

“Sen beni tanımadın anlaşılın. Emir almaktan hiç hoşlanmam ve buna cesaret edeni de affetmem. Şimdi defol git başımdan ve sakın bir daha da karşıma çıkayım deme!”

Bu ikaz sanıldığı gibi hiç de etkilemiyordu Saltık Buğra’yı. O soğukkanlılığını hiç yitirmemişti ve aynı frekanstaydı ona cevabı:

“Ya gitmezsem?”

“Tabii o senin tercihin. İşte o zaman ayağımın altında yatan itle aynı kaderi paylaşırsın.”

İstifini bile bozmamıştı Saltık Buğra. Daha doğrusu önemsememişti o heybetli adamı. Verdiği karşılık Gaddar’ı çileden çıkartacak cinstendi:

“Ya o ayağının altındaki insanın durumunda az sonra sen olursan?”

Yürekleri hoplatan bir nara atmıştı sonunda:

“Deli misin nesin sen, git şimdi başımdan!”

Yeniden başlamıştı ara verdiği tekmeleri savurmaya ve ecel teri döken genç, aldığı darbelerin etkisiyle bağıırıyordu. Saltık Buğra yinelemişti ikazını:

“Bırak dedim sana o genci! Bu sana son ikazım.”

Bu defa çok fena bozulmuştu Gaddar:

“Orada duruncaya kadar, gelip alsan ya?”

İyiden iyiye alevlendiriyordu Gaddar’ın öfkesini:

“İstiyorum ki iyilikle olsun bu iş. Şayet oraya kadar gilirsem çok fena olabilir senin için. Adını sanını yerle bir ederim, demedi deme.”

“Ya sen eceline mi susadın bu akşam? Kimsin, nesin, böyle karşıma geçmiş dayılık satıp duruyorsun öyle?”

Şaşıırıp kalmıştı Gaddar. Tekrar ayağını önünde duran kurbanının karnına acımasızca bastırmıştı:

“Ulan toy çocuk, sen kimsin ha?”

“Adım Saltık Buğra, bundan sonra iyi tanı.”

“Sen arkadaşısı mısın bu itin yoksa?”

Duydukları hırsını daha da artırmıştı:

“Hayır, hiç tanımam.”

“Madem arkadaşın değil ne demeye böyle bir şerefsiz için başını derde sokmak istiyorsun, anlayamadım.”

“Suçu nedir, şerefli mi yoksa şerefsizi mi bilmem, ama her şeyden önce o bir insan. Suçu varsa polisi ara, teslim et olup bitsin. Onun da her şeye rağmen bir gururu var. Ama sen nerden bileceksin gururun nasıl bir şey olduğunu. Adını durup dururken Gaddar koymamışlar ya.”

“Demek beni tanıyorsun?”

“Maalesef tanıyorum.”

“Sen bunu hak ettin, dur kaçma öyleyse!”

Tekmelediđi genci bırakıp sınırsız bir öfkenin kuşatması altında koşmuştu Saltık Buğra'nın bulunduğu noktaya doğru. Seyircilerde hiçbir hareket belirtisi yoktu. Herkes üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi robotlaşmıştı, çakılıp kaldığı yerde. Gaddar daha önce eliyle belini yoklamış tedirginleşmişti aradığını bulamayınca. Tabancası yoktu yerinde. Başkalaşmıştı birden ama vazgeçmemiştı başlattığı yolculuktan.

Tekmelerin altında inlemekten kurtulan genç, belayı üzerinden savuşturur savuşturmaz, can havliyle toparlanıp kalkmış ve arkasına bile bakmadan savuşup kaçmıştı kalabalığın arasından.

Fırıldak Nuri'ydi Gaddar'ın tekmelerinin altından kaçmayı başaran. Kötü bir şöhretin sahibiydi o, bu şehrin insanlarının bir kısmı tanıdığı onu. Daha kaçmadan önce durup zihnine kazınmıştı fotoğrafını, kendisini koruyan delikanlının. Sonra da meydana yeni kurulan dehşet verici kavgayı umursamadan, gözden kaybolup gitmişti.

Bu son hikâyesi çok acı yazılmıştı ve öyle de anlatılacaktı. Başka zamanlarda olduğu gibi sonuç eğlendirici olmamıştı nedense! Sert kayaya çarpmıştı bu defa Fırıldak Nuri ve bir mucize delikanlının meydan okuyuşuyla kaçıp kurtarmıştı yakasını.

Yaman bir kavgayı başlatmıştı, az önceki düello. Alevden parıltılar vardı seyircilerin gözlerinde. Yüzlerdeki ifadelerin yansımalarına bakıldığında kendisini ön plana çıkartan bir acıyla sarmaş dolaştı heyecanlar. İlk intibaları buydu oradakilerin. Fırıldak kaçmamış olsaydı iki delikanlının güçlerini birleştirmelerinden bu azgın adama karşı galibiyet bile çıkabilirdi. Ne var ki Fırıldak yine fııldaklığıni ispatlayıp kaçmıştı.

Ortalık bir anda toz duman olmuştu. Gaddar'ı da seyircileri de şaşırtan bir durum hâsıl oluyordu meydana. Saltık Buğra'nın peş peşe hedefini bulan amansız yumrukları zora düşürmüştü Gaddar Dursun'u. Çok geçmeden şehrin gözünde yıllardır devleşen, o herkesin gözünü korkutan heybetli adamın direnci kırılıp tıpkı bir saman çuvalı gibi devrilip kalmıştı meydanın orta yerinde. Kavgayı seyredenlerin suratlarında gizli bir sevinç esintisi ve gözlerde hayret ifadelerinin en anlamlıları vardı.

Gaddar, perişan bir inleyişle aman diliyordu Saltık Buğra'dan.

“Yeter, bırak ve git buradan delikanlı, sakın bir daha da çıkma karşıma. Çünkü her zaman bu kadar şanslı olmayabilirsin.”

Saltık Buğra yerde uzanmış acılarıyla kıvranan adamın neler söylediğini duyabilmesi için ara vermişti mücadelesine.

“Ya çıkarsam?”

Halsiz ve bitap düşen adam esef doluydu Saltık Buğra’ya bakarken:

“Birincisi değmezdi o şerefsiz için başını belaya sokmaya. İkincisi dua et ki yanımda silahım yoktu.”

“Senin gibilerin güçleri silahları yanlarındayken ölçülür zaten. Yiğit dediğince ona her zaman dokunmadan halleder işini.”

“Aklın başındaysa şimdilik kaybol gözlerimin önünden ve bu cesaretinin bedelini nasıl ödeyebileceğini düşünerek yaşamaya çalış.”

Gururunu daha da kırıp yok eden sözlerdi delikanlının Gaddar’a seslendirdikleri. Aşağılamış ve önemsememişti onu:

“Sen üzme kendini, ben öyle palavraları dert edinmem kendime.”

Gaddar anlamlı bir bakış atmıştı, baş ucunda bir kahraman edasıyla dikilen delikanlıya. Ona sorulacak önemli bir sorusu vardı anlaşılın:

“Hani az önce dayaktan kurtardığın ve tanımadığını söylediğin delikanlı var ya...”

“Evet, ne olmuş o delikanlıya?”

“Onun neden dayak yediğini bile sormadan, kurtarmak için değer miydi, yoksa değmez miydi diye araştırma ihtiyacı bile duymadan, büyük bir düşman ettin kendine.”

“Dedim ya, benim için anlattıklarının fazla da bir önemi yok diye.”

“İyi ya duyar, pişman olursun sonunda. Unutma bu hikâye daha çok anlatılır bu şehirde. Devamı daha da acı olur ve tadınca anlarsın delikanlı.”

“Kalkıp git bari de karizman daha fazla çizilmesin.”

“Bu âlemde gün bitmez. Bu hikâyenin sonu gün gelir çok daha acıya bağlanırsa korkarım öyle de anlatılır. Sen de aldırma, bu yolun yolcuları alışıktır böyle manzaralara. Sana tavsiyem Gaddar ismini sakın aklından çıkarayım deme. Hadi şimdilik sana güle güle. Köroğlu'nun, Kiziroğlu'ndan aldığı mağlubiyeti yaşattın bana. Yine de sağlık olsun, altın yere düşmeyle pul olmaz, derler delikanlı.”

İstihzalı bir gülüşü vardı son defa yüzüne bakarken. Daha fazla orada durmayı sindirememişti kendisine Saltık Buğra ve Gaddar'ı uzanıp kaldığı yerde öylece bırakıp seyircilerin gözlerinin önünden bir kahraman edasıyla uzaklaşıp gitmişti.

Toz toprak içindeydi Gaddar'ın üstü başı. Perişan bir kıpırdanışla kalkabilmişti uzanıp kaldığı yerden. Kimsenin yüzüne bile bakmadan, başı ölümcül bir utancın kuşatmasında, o da sessiz sedasız uzaklaşıp gitmişti kalabalığı yarıp. Ne var ki her zamanki kavgalarından tamamen farklı bir seyrin stilini üzerinde taşıyarak.

***